

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Bucoul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Frumuseți sufletești.

Monseniorul Valerio Valeri, vorbind despre părinții lui Ozanam (apostolul în redingotă), desăvârșitul creștin din secolul trecut, de o vastă cultură, istoric, sociolog și literat distins, îndrăgostit de Dante și de Francesco d' Assisi, și care voia ca soluțiile și reformele sociale să n'aibă la bază numai lectura și tribuna politică ci mai ales studierea săracului la el acasă, la școală, la spital, la atelier în orașe, la țară, apostolul adevărului și carității, vorbește astfel:

„De mai mulți ani, două persoane pioase din Lion, un medic și soția sa, obișnuau să viziteze pe săraci acasă. Dar acum erau bătrâni și începeau să resimtă de obosala urcătului și scoboritului scăriilor cele nesfârșite ce duc de obicei la mansarde, așa că ei își făgăduiră unul altuia să nu mai urce scările caselor de cât numai până la al treilea etaj.

Câteva zile după aceea, pe când medicul se află la un client, auzi că în etajul el șaselea e în agonie o sărmană copilă, lipsită de orice ajutor. Marea lui bunătate izbuti să-l

facă să ridice scara până sus, hotărînd să nu spuie nimic nevastei-sale. Sosește, de abia suflând și deschide ușa: mica muribundă zăcea pe un mindir, iar la căpătouul copilei, spre a-o înbărbăta pentru ultima dată, stă o doamnă, în vârstă, ce-și

întoarse numai de cât capul, auzind ușa.

Era însăși soția lui. Cei doi soți care să surprinseseră în flagrant delict de caritate erau părinții lui Ozanam: Francisc Antonio Ozanam și Maria Nantal. O. C.

Invierea.

Nourii cerului n'au încetat a vărsa lacrimi în săptămână patimilor. Picătură pe picătură adunându-se pe Sâmbătă plânsul cerului a devenit o masă mare de apă, care a făcut, ca să-și părăsescă apele râurile drumul obișnuit al lor. Venea Tisa și Iza cu sunet îngrozitor, inundând sămănăturile de pe mal și umplând curțile și casele din apropiere cu zama gălbuie de zăpadă, care împodobește până acum piscurile înalte ale munților bătrâni. De Vinerea Mare și munții au finit să se lepede de coroanele lor de zăpadă, rămânând triști și goli, deplângând pe ziditorul lor.

Cerul și munții au trebuit să-și arate jalea, a trebuit să plângă, căci oamenii, pentru cari s'a adus cea mai jalnică și cea

mai dureroasă jertfă, în mare parte un mai pot plânge. Marea secetă din suflete a secăt izvorul lacrimilor lor.

Lumea — de bucuria invierii — lucra de zor, ca să-și pregătească mâncări alese, care vor fi sfințite la biserică, paștile. Așa și cei de peste Iza.

Ei abia Sâmbătă sara au observat, că apa este atât de mare încât nu mai este chip de a merge la biserică. Ochii lor se întristară. Copiii drăgălași gata-gata de plâns, privesc apa nesfârșită și întrebă pe părinți: unde vom sfinți paștile? Muierile, cu mânecele chămeșelor sufocate, cu șortele înalbite de „făina de pască“ se întrebă, acum ce va fi, apa crește mereu, cum vom merge la biserică, ca să ne sfințim paștile?

Sărmanilor, nu știți voi, că spiritul zilei Învierii este pătrunzător și în mersul lui un poate fi oprit. Nu știți voi — că pentru creștinul adevărat Hristos a înviat și dacă a fost împiedecat de a veni cu păștile la biserică prin piedeci serioase, cum este puhoiul de apă? Nu știți voi, că dacă voi n'ați putut veni la biserică, a venit la voi Cel care a înviat. Dacă nu-l simțiți, este vina voastră Hristos Domnul a strigat cu glas puter nic, care a biruit sunetul valurilor năpraznice: Hristos a înviat! Inima voastră atunci a trebuit să se liniștească.

Iar glasuri metalice de suflet bărbătesc, glasuri duioase de suflet de femeie și glasurile de clopotele de argint ale sufletului de copil au trebuit să răspundă: Adevărat, că a înviat! El a venit ca să vă sfințească pe voi și păștile voastre. Bucurați-vă deci, că și pentru voi „Hristos a înviat!”

La închisoare.

Geamuri cu zăbrele tari de oțel, trei rânduri de coridoare lungi-lungi una peste alta, cu șire nesfârșite de uși mărunte tot la zece pași câte nu păzitor înarmat. Pe sală și pe coridoarele lungi o tăcere mormântală, parcă păzitorii păzesc tăcerea. E totul atât de trist și atât de pustiu. Sun la ușa încuiată. Portarul deschide cu un zâmbet și cu un salut: Hristos a înviat! În momentul următor un glas de comandă se aude: A sosit părințele, clopotiți pentru rugăciune! În momentul următor trei stihuri scurte de clopot răsună.

Glasul pătrunde și în colturile cele mai ascunse.

La diferite etaje se deschid șasezeci de uși și șasezeci de oameni, robi, robii legii apar în cadrele mărunte. Fețe, triste și posomorâte. Sunt luați în două rânduri ca militarii și așezați pe sală față, în față cu crucifixul așezat pe o masă.

„Mărire sfinței celei de o ființă și de viață făcătoarei Treimi totdeauna acum și pururea și'n veci vecilor” — „Hristos a înviat din morți” — răspunde cantorul. Cântecul lui este însoțit la început de un incet murmur. Dar murmurul crește. „Aceasta este ziua care a făcut-o Domnul, ca să ne bucurăm și să ne veselim întrinsă.” Hristos a înviat din morți... și celor din morminte viață dăruindu-le.” Acum cântecul devine biruitor. Șasezeci de guri caută, șasezeci de părechi de ochi să umple de nădejde, șasezeci de inimi pierdute se regăsesc, căci: Hristos a înviat.

Ochii mi se umple de lacrimi. Puternice Doamne, eu știu că-i ierți!

Privesc pe rând la toți. Tu care ți-ai omorât soția, tu care ai ucis pe fratele tău, tu care ai grăbit moartea binefăcătorului tău, voi toți-toți șasezeci loviți de dreptatea și greutatea legii, — ce-i cu voi azi? Nu vă mai recunosc. Și voi vă bucurați?! Dar voi nici mâine, nici poimâine un veți vedea cerul albastru al lui Dumnezeu, voi veți rămânea închisi după ușile scunde după geamurile zăbrelete, de ce vă bucurați?

Și imi răspundeți toți: ce ne

pasă de uși și de ferești ferecate, ce ne pasă de armele păzitorilor, ce ne mai pusă cât timp vom mai fi locutorii acestor păreți, doar „Hristos a înviat!”

Greutatea păcatului nu ne mai apasă, căci știm că cel de Sus ne iartă, căci în haina pocăinței am îmbrăcat sufletul nostru. De acum ochii noștri vor fi veseli și inima noastră va fi soare, de acum ne vom ridica fruntea în sus, și în pace și în liniște vom aștepta timpul eliberării; căci: Hristos a înviat!

Mismar

Prin Maria la Isus

Conferință ținută la prima ședință a Congregației „Maica Indurărilor” de Ds. Dr. IRINA BERINDE
prefectă Congregației.

Un pribeag rătăcește într'un finut necunoscut. Într'un moment dat el se găsește în mijlocul unui câmp înflorit, pe marginea unui părau. Fluturi multicolori îi distrează ochii și îl ademenesc să urmeze zborul lor. E îl ia de călăuză pe rând pe fluturele alb, pe cel roșu, pe urmă pe cel pestrit, pânăce un fluture indoliat de negru îl conduce sub un deal care îi închide calea. Cu mare greutate îl trece, dar abia merge câțiva pași înainte și ca prin vrajă un munte mare se înalță înaintea lui. Pribeagul simte că trebuie să treacă muntele, ca să ajungă acasă, dar cărarea e îngustă și de a lungul ei prăpastii își cască gurile lor fioroase ca să-l înghită. Totuși încearcă norocul lui. Când cu respirația întretăiată, scaldat în sudori, sosește la

culme, vede că are înaintea lui un nou munte, care și mai amenințător se ridică la înălțimi, parcă spunându-i: „Peste mine nu vei trece”. Când în sfârșit cu multe chinuri trece și muntele acesta și încă mulți alții, și înaintea lui este șesul mult dorit, observă acesta nu mai este câmpul înflorit, cu pârăul și fluturii lui, ci un deșert nemărginit, fără urmă de viață. Iar sărmanul pribeag se întreabă: Pentru aceasta pustietate am suferit?

Pribeagul este omul de azi. Câmpul înflorit este prima tinerețea lui cu fluturii dorințelor și ai viselor. Iar când întâia părere matură, fluturile îndoliat de negru îl conduce la dealul grijilor, numai câțiva pași și iată ajuns la munții voirilor. Și de acum n'are liniște. Toate le vrea, — puține ajunge, scopul mult dorit, — atingându-l — nu i se mai pare frumos, poate cade în lupta grea pentru ființă, — dacă o ajunge după trude istovitoare se află în pustietate, departe de semenii lui, purtând în inimă și suflet tot deșertul Saharei.

Der ne 'ntrebăm: Oare nu există principiu care să ne apere de rătăcirile tinereții, să ne îndulcească luptele grele ale etății adulte și să facă ca omul modern să nu devină în aceste egoist, căruia valorile morale nu-i înseamnă nimic? Ne întrebăm: Oare nu s'ar putea ca sufletul omului să-și păstreze tinerețea și atunci, când pe fața lui experiențele anilor și-au scris literile lor neiertătoare?

Și prin ce leac miraculos

s'ar putea ajunge aceasta? Cu alte cuvinte prin ce mijloc am putea ajunge, ca oamenii să devină mai buni, mai iertători și milostivi, mai echilibrați și mai îndestuliji și prin aceste societatea întreagă mai fericită.

La aceste întrebări, care chinuesc azi gândirea omului nu este decât un singur răspuns, următorul: Da toate nefericirile individuale și sociale au un singur leac: Credința.

Omul de azi simte că din labirintul creat de dorințele lui neproporționate cu puterile sale, de sentimentele lui turbure și de ideile lui nedistincte numai o ieșire este: credința. Și într'adevăr, dela timpul creștinilor cei dintâi n'a mai fost nicio epocă în care interesul general să fi fost dirijat așa de mult asupra religiei, cum este în zilele noastre. Niciodată n'a fost atâtea cuminecări, niciodată n'a fost atâtea asociații religioase și niciodată n'a simțit omul micimea lui față de imensitatea Creatorului său decât azi în vremea avioanelor, a radioului, și a televiziunii. Căci niciodată n'a suferit atâta decât în zilele noastre.

Abstragând dela criza economică mondială, omul de azi suferă în urma revoluției ce s'a produs în intelectul și în morala lui. Teoriile de până acum s'au dovedit de nesatisfăcătoare, și orice faptă, fiind chiar lăudată de opinia publică nu i-a putut da aceea îndestulare, care urmează faptele izvorite din adevărata buna convingerea lui. Ce e mai natural decât că el s'a întors spre Acela, dela care așteaptă rezolvirea tuturor problemelor intelectuale și morale la Dumnezeuul atotștiutor și la Dumnezeuul desăvârșit de bun?

Așa apoi a luat tînță o eră nouă, în care sentimentul religios se manifestă liber, și în care deja nici omului celui mai

modern nu-i este rușine de acest sentiment.

În religia noastră creștinească Persoana a Doua dumnezeiască Isus Hristos, este acel punct, de care se leagă mai mult sentimentele omenești. Pentru că și El a simțit ce 'nseamnă a trăi vieată omenească. El a suferit, cum n'a mai suferit om în această lume, și a știut să supoarte suferințele cu demnitate, cum n'a mai fost suportate suferințe pe acest pământ. Nu e mirare deci, dacă omul care suferă își ridică ochii săi spre Dumnezeu care a suferit și El. Și imitându-l pe Isus, își câștigă pacea, îndestulirea și tărie în suferințe.

Un traducător francez al „Imitației lui Isus Hristos” de Toma Kempis spune în prefața traducerii lui scrie: Ea, (scrierea aceasta) include trei vorbe: A iubi, crede și a suferi și aceste trei cuvinte divine sunt legate în două cununi, în *nădejde și aducere aminte*. Aceasta arată că imitația lui Isus Hristos, nu consta numai din suferință, ci mai cu seamă din iubire față de Dumnezeu și de aproapele și din credință neclintită. Deci filosofia creștinului adevărat un poate fi pesimistă, ci este optimismul cel mai înălțător. Suferința de sigur, nu poate lipsi din vieată unui creștin bun, deși fără iubire și credință nu mult valorează. Chiar credința și iubirea noastră pretinde dela noi renunțări dureroase, abnegații care ne costă lacrimi și nopți nedormite, răbdare și umiliri, dar, — și aici este optimismul creștinului, — noi știm că aceste sunt temporare, iar meritul lor este veșnic.

Modelarea persoanei lui Isus Hristos în sufletul nostru ne dă nouă acest optimism creștinesc.

În Isus într'adevăr suferința cea mai mare s'a unit așa de

intim cu iubire și credință, că din această unire a putut izvorî mântuirea noastră. Dacă pe Ișus îl modelăm, atunci învățăm cum să amestecăm în suferințele noastre credință și iubire și cu aceasta toate durerile să le îndulcim.

La început, modelarea lui Ișus în sufletul nostru merge foarte greu. Noi suntem oameni cu sensibilitatea și cu drepturile noastre, nu vrem sau nu putem suporta vătămarea acestei sensibilități sau acestor drepturi. Noi nu suntem dispuși ca să-l iertăm pe cine se lepădă de noi, cum a făcut Ișus, cu Petru, noi nu ne păstrăm calmul la întrebările răutăcioase, cum și-a păstrat Ișus înaintea arhierilor. Noi nu vrem să suportăm nici o glumă cu tăie, deși Ișus o suportat batjocuri, coroană de spini și lovituri — nevinovat. Noi ne revoltăm, nouă nu ne trebuie crucea meritată, pe când Ișus fără vorbă o purta-o pentru noi și mân-

tuirea noastră. La începutul vieții noastre sufletești noi nu vrem să știm de renunțare, de lepădare de sine, de altruism; în noi toată molecula vrea să trăiască și să se afirme.

La începutul înviorii sufletești ni se pare imposibil ca cineva să-și dea viața pentru alții și pentru biruința unui principiu. Dar Ișus chiar aceasta a făcut-o, și noi poate ingenuchem înaintea crucii sale și îi ascultăm ultimele cuvinte și vărsăm lacrimi de mila lui, dar să-l imităm? La aceasta în conștiința slăbiciunii noastre nici nu cugetăm. Și așa mulți, care ar fi putut ajunge la înălțimi sufletești, rămân pe loc.

Providența însă, care vrea ca fiecare om să ajungă gradul desăvârșirii menite lui, ne-a dat o mână de mamă, care ne conduce apoi la calea lui Ișus. Aceasta este mâna Sf. Maice Fecioare Maria. Inima ei de mamă simte frământările noastre, și îndurându-se spre noi

ne arată calea, la capătul căreia ne așteaptă figura albă și radioasă a lui Ișus, șoptindu-ne în trei cuvinte secretul desăvârșirii sufletești. Aceste sunt: iubire, credință și jertfă.

Biserica catolică știe că prin Maria omul ajunge la Ișus. Deaceea protejează Congregațiile Mariane, care sunt cele mai frumoase flori ai cultului Mariei. Această Congregație nou înființată ne va ajuta și pe noi ca dermanul nostru să nu se sfârșească în deșert, dar să conducă într-o grădină miraculoasă, unde florile parfumate ale virtuților pe care strălucește roua jertfei se desvoltă în lumina soarelui credinței.

Citiți și răspândiți

„Dumineca“

Calendar săptămânal.

5 — 11 Mai 1935.

5. Dumineca Tomii.

Ap. Fapt. 5, 12. Evg. Ioan 20, 19.

6. Luni Dreptul Iov.

7. Marți Semnul On. Cruci.

8. Mercuri Ap. și Evg. Ioan.

9. Joi Pr. Isaia.

10. Vineri Ap. Simon Zilotul † 64.

11. Sâmbătă M. Mochie.

Foarte mult amărește viața oamenilor mânia. Ori cât de frumos să strălucească soarele în luna Mai, ori cât de frumosă inflorescă natura, omul mânios nu știe să se bucure de acestea. În inimile lui este o bubă, care tot coace, un vierme, care tot îl roade.

Pentru ce nu poți ierta, frate creștine? Te-a clevetit? Te-a lovit? Ți-a făcut pagubă? Ți-a spus vorbe grele? La adică, tu cine ești? Ești mai sfânt decât Ișus, care a fost clevelit, lovit, batjocorit, ucis? El le-a suferit acestea și a tăcut. Și, ce e mai mult, Ișus a poruncit să facem și noi ca și el!

